

Arrest

nr. 294 936 van 3 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 23 augustus 1979.

1.2. Verzoeker dient op 24 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 1 februari 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4 De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 5 april 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 23 augustus 1979 te Maquela Do Zombo, provincie Uige. U heeft de Angolese nationaliteit en behoort tot de etnie Bakongo. U verhuisde op jonge leeftijd naar Luanda en woonde daar tot aan uw vertrek op 29 november 2019.

U rondde uw secundaire school af en begon daarna te werken. U werd in 2010 lid van JURA (Juventude Revolucionária de Angola). U was civiele mobilisator binnen de partij. U nam deel aan veel activiteiten. Uw laatste activiteit was een grote manifestatie. U nam ook deel aan het laatste congres van 13-14-15 november 2019.

U reisde naar België met de hulp van een kennis. Hij had invloed op de ambassade en regelde uw visum voor u. U verliet Angola op 29 november 2019 en verbleef daarna ongeveer drie maanden in Portugal. Van daar reisde u met de bus naar Brussel. U diende een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde autoriteiten op 24 augustus 2020.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten voor:

- 1. Een Angolese identiteitskaart op naam van A.M.M.*
- 2. Een Angolees rijbewijs op naam van A.M.M.*
- 3. Een cédula pessoal op naam van A.M.M.*
- 4. De geboorteakte van D.D.M.*
- 5. De geboorteakte van A.D.M.*
- 6. De geboorteakte van S.B.D.*
- 7. De geboorteakte van A.M.M.*
- 8. Een bewijs van samenwonen op naam van A.M.M. en S.B.D.*
- 9. Een lidkaart van U.N.I.T.A. op naam van A.M.M.*
- 10. Een activistenkaart van U.N.I.T.A. op naam van A.M.M.*
- 11. Vier affiches van manifestaties*
- 12. Vier foto's van uzelf tijdens politieke activiteiten*
- 13. Een reeks andere foto's van manifestaties*
- 14. Een opsporingsbericht voor A.M.M. in 'Jornal de Angola' van 8 juni 2020*
- 15. Een artikel uit 'Plataforme' van 20 juni 2020*
- 16. Een artikel uit "Opais" van 20 juni 2020*
- 17. Een artikel uit 'Jornal O Crime' van 11 juli 2020*
- 18. Een artikel uit 'Lil-pasta news' van 20 juni 2020*
- 19. De volledige krant 'Jornal de Angola' van 8 juni 2020*
- 20. De volledige krant 'Jornal O Crime' (+ ingescand voorblad) van 11 juli 2020*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, en benadrukt werd dat het van groot belang is dat u de waarheid spreekt (zie Notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 01.02.2022 (verder NPO), p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u ondanks uw verblijf van drie maanden in Portugal geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij de Portugese autoriteiten. U zou zich niet veilig gevoeld hebben omdat "Portugal en Angola, het is hetzelfde land" (NPO, p. 11). Angola is al sinds 1975 onafhankelijk van Portugal en de relaties tussen beide landen zijn wisselend. Uw verklaring weet dan ook niet te overtuigen. **Dat u geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Portugal, is op zich reeds een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.**

U verklaart te zijn gevisieerd door de overheid omwille van uw politieke activiteiten. Er dient te worden vastgesteld dat u heel vaag bent wat betreft uw zogenaamde politieke activiteiten en dat u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegt omtrent uw beweerde activiteiten en de gevolgen daarvan.

U verklaart dat u lid was van de Juventude Revolucionária de Angola (JURA) "van 2010 tot vandaag" (NPO, p. 5). Gevraagd of dat een politieke partij is, verklaart u correct "wij zijn een pijler van de politieke partij UNITA" (NPO, p. 5). Gevraagd welke partij aan de macht is in Angola verklaart u "ik ben van UNITA". Hoewel u op de hoogte bent van de algemene politieke situatie in Angola, overtuigt u niet wat uw lidmaatschap van JURA/UNITA betreft. Zo ontwijkt u de kern van de vraag hoe u lid werd van UNITA door te stellen dat het uw "diepe overtuiging" is, dat u eerder lid was van PDP-ANA en dat u de dood van één van de leden zag, dat daardoor de geloofwaardigheid van de partij verloren was en "vanaf dat moment heb ik mijn positie veranderd voor een andere uitdaging" (NPO, p. 6). Ook is het opmerkelijk dat "dokter Lando Victor" – het partijlid dat volgens u vermoord werd, reeds in 2004 – zes jaar voor u lid werd van UNITA – vermoord werd (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier nr. 1 & 2). Het valt dan ook moeilijk te verklaren waarom u pas zes jaar na zijn dood lid geworden zou zijn van UNITA. Het is eveneens markant dat u zich zelfs niet kan herinneren wanneer u politiek actief werd, want "dat is veel te lang geleden" (NPO, 7). Wanneer u opnieuw gevraagd wordt waarom u UNITA koos, geeft u wederom een vaag antwoord: "UNITA is een politieke partij van de jeugd, ze hebben een algemene visie voor het land", waarop u begint uit te leggen dat MPLA al heel lang aan de macht is, dat veel mensen voor hen stemmen, en dat ze nooit doen wat ze beloven. U besloot daarop "in mijn eigen overtuiging dat ik lid besloot te worden van de politieke partij van de oppositie" (NPO, p. 7). Zoals u zelf eerder verklaarde (NPO, p. 6), zijn er meerdere oppositiepartijen in Angola. Bovendien lijkt het vrij eigen aan een politieke partij dat ze een algemene visie hebben voor een land. Daardoor verklaart uw antwoord uw keuze voor die specifieke politieke partij niet, des te meer omdat u er ook niet in slaagt om hun visie verder uit te leggen: u heeft het over "een grote visie" en een "visie voor de jeugd van Angola" en moet passen wanneer u wordt gevraagd daar specifiek over te zijn ("neen dat kan ik niet") (NPO, p. 7). Erop gewezen dat u meer zou moeten kunnen vertellen als u al zo lang lid bent, voegt u toe dat UNITA de macht wil bereiken in Angola, het land regeren met een brede visie, samen werken met alle politieke partijen (NPO, p. 7). Dit is nog steeds een heel vage omschrijving die op verschillende partijen van toepassing zou kunnen zijn. Gevraagd naar de leiders van UNITA kan u één naam noemen, Adalberto Costa Júnior, de huidige leider van UNITA die verkozen werd tijdens het dertiende congres in 2019 (NPO, p. 7). U kan ook de vlag van UNITA min of meer beschrijven en u kent de uitslag van de laatste verkiezingen in Angola (NPO, p. 8). Dit is informatie die makkelijk op te zoeken en in te studeren valt. U bent er ook van op de hoogte dat er problemen waren met zijn verkiezing, maar u ben niet op de hoogte van de correcte versie van de feiten, hoewel u beweert dat u tot op vandaag – dus ook in België – nog actief lid bent van de partij. U verklaart namelijk dat het MPLA het congres waar Costa Júnior verkozen werd heeft geannuleerd omdat zij het belang van het evenement minimaliseerden en niet apprecieerden dat hij de Portugese nationaliteit gehad zou hebben (NPO, p. 8). Uit beschikbare informatie (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier nr. 3) blijkt echter dat een groep UNITA-militanten naar het Grondwettelijk Hof was gestapt om de verkiezing van Costa Júnior als voorzitter van UNITA aan te vechten.

Ook wat uw activiteiten bij de partij betreft, bent u heel vaag voor iemand die in zijn eigen land toch bijna negen jaar (actief) lid was: u verklaart vaagweg dat u aan veel activiteiten deelnam, om dan onmiddellijk te verwijzen naar de laatste activiteiten waar u aan deelnam, namelijk "een grote manifestatie" (zonder verdere concretisering) en het laatste congres van november 2019 (NPO, p. 8). Erop gewezen dat "veel activiteiten" een vaag antwoord is en gevraagd wat uw betrokkenheid bij de partij was in die negen jaar, verklaart u dat u "civiele mobilisator" was, maar u kan niet duidelijk verklaren wat die rol inhield, noch hoe u in die rol terecht kwam (NPO, p. 8). U kan zelfs niet concreet uitleggen hoe u lid werd en op de vraag wat u praktisch gezien moest doen om lid te worden, antwoordt u "het is alleen de overtuiging". Ook geeft u, ondanks herhaaldelijke vraag, geen duidelijk antwoord op hoe men een lidkaart verkrijgt (NPO, p. 13). Hier dient ook te worden opgemerkt dat u zichzelf tegenspreekt wat betreft het tijdstip van uw lidmaatschap: hier verklaart dat u lid werd voor de verkiezingen van 2012 "zoals ik heb uitgelegd" (NPO,

p. 13), terwijl u eerder had verklaard dat u in 2010 lid werd, omdat u niet meer geloofde in uw vorige partij (zie hoger; NPO, p. 5). Het feit dat u een lidkaart voorlegt, vormt hier geen op zich staand bewijs. Voor de andere kaart die u voorlegt, waarvan u verklaart dat het een kaart van de activist is, geldt hetzelfde. Hier spreken uw verklaringen de inhoud van de kaart en ook uw eerdere verklaringen tegen. U verklaart dat de kaart "buiten de politieke partij is" (NPO, p. 14), terwijl de kaart "UNITA" vermeldt. Ook hoe u die kaart verkregen zou hebben, kan u niet duidelijk uitleggen, noch wat dat activist-zijn dan eigenlijk inhoudt (NPO, p. 14). **Uit uw verklaringen blijkt dat u hoegenaamd niet aannemelijk kan maken een overtuigd sympathisant van enige politieke partij te zijn, en al zeker niet in die mate dat u een bedreiging zou vormen voor de autoriteiten van Angola. Uit alles blijkt bijgevolg in ieder geval geen overtuigd, (zelf)bewust en doorleefd (politiek) activisme. U toont uw beweerd politiek activisme op geen enkele manier aan tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS.** De door u neergelegde documenten aangaande uw beweerd activisme en lidmaatschap wijzigen deze voorgaande pertinente argumenten hoegenaamd niet – aangezien u niet eens duidelijk kan uitleggen hoe u deze documenten aangevraagd en verkregen zou hebben. Neergelegde documenten moeten immers ondersteund worden door overtuigende verklaringen wat in deze duidelijk niet het geval is.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het door u beweerd politiek activisme in uw land van herkomst, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de persoonlijke problemen die hieruit voort zouden zijn gevloeid. U verklaart immers, zonder dat u uw politiek activisme en het belang van uw rol binnen de partij kan aantonen, dat u een vredevolle manifestatie zou hebben georganiseerd op 15-16 oktober 2019 tijdens de jaarlijkse toespraak van de president (NPO, p. 16). **Aangezien u uw beweerde sympathie en activiteiten voor UNITA niet aannemelijk heeft weten maken, kan eveneens geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die hier het gevolg van zouden zijn geweest.** In het licht van uw eerdere verklaringen is het al niet aannemelijk dat u de organisator van de manifestatie was – u spreekt dat zelf later ook tegen door te stellen dat een zekere A.D. de organisator was (NPO, p. 17). U kan ook niet duidelijk uitleggen hoe u op de hoogte was dat de manifestatie zou plaatsvinden, terwijl uit beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) blijkt dat deze reeds in september 2019 tijdens een persconferentie werd aangekondigd. Bovendien komt uw naam nergens voor in krantenartikels die over deze manifestatie gaan en vermelden deze dat de manifestatie werd georganiseerd door de 'Movimento Revolucionário' (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Uit die artikels blijkt bovendien dat de manifestatie enkel plaatsvond op 15 oktober 2019, en niet op twee dagen zoals u beweert. Ook uw verklaring dat jullie de 15e tot aan het parlement kwamen en dat er de 16e een blokkade door de politie was (NPO, p. 16), stemt niet overeen met de beschikbare informatie. Hetzelfde geldt voor de beweringen dat er "heel veel jonge mensen", "meer dan 100 mensen" aanwezig waren en dat de politie gas gebruikte tegen de burgers. Uit de informatie blijkt namelijk dat er slechts een twintigtal activisten aanwezig waren, die bovendien nog voor aanvang van de manifestatie door de politie met stokken uit elkaar gedreven werden en bijgevolg hun bestemming voor het parlement niet bereikten (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Uw enige correcte verklaring is dat er 18 mensen werden opgepakt. **Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het door u beweerd politiek activisme in uw land van herkomst, noch aan uw aanwezigheid op de manifestatie van 15 oktober 2019, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde persoonlijke problemen die hieruit voort zouden zijn gevloeid. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u hierdoor zou moeten hebben onderduiken of bedreigd of gezocht zou worden door de autoriteiten. Hierbij kan bovendien ook worden opgemerkt dat als u werkelijk de autoriteiten gevreesd zou hebben, het niet geloofwaardig is dat u nog een maand ondergedoken gebleven zou zijn om dan nog een publieke verschijning te maken op het congres in november 2019 waar u nog bij zou zijn.**

Ook blijkt uit uw dossier en uw verklaringen (NPO, p. 10) dat u met uw eigen paspoort naar Europa reisde. U verklaart dat bijna elke Angolees een paspoort heeft, maar dat u nooit eerder plannen had om naar het buitenland te reizen. U ontkent echter dat u zelf een visum heeft aangevraagd: u zou een man gecontacteerd hebben, een kennis van u, aan wie u geld gaf om uw hele reis te organiseren: "de aanvraag van het paspoort, de visa, en de hele organisatie van mijn trip". U zou hem gecontacteerd hebben na de manifestatie die ervoor zorgde dat u het land verliet, dus na 16 oktober 2019 (NPO, p. 11). Uit uw dossier blijkt echter dat uw paspoort reeds in 2013 uitgegeven werd. Ook is het een feit van algemene bekendheid dat paspoorten/visa in persoon moeten worden aangevraagd. U verklaart ook dat u enkel naar de ambassade ging om uw vingerafdrukken te geven, en dat die man al de rest regelde, zoals de documenten die nodig waren voor de aanvraag van het visum. U beweert zich ook niet te herinneren welke vragen ze u stelden op de ambassade, noch wat als reden voor uw reis naar Portugal werd opgegeven bij de ambassade (NPO, p. 11). Het is niet aannemelijk dat u zou kunnen reizen zonder enige informatie over of toegang tot de documenten waarmee u reisde. Het is evenmin aannemelijk dat iemand die wordt gezocht door de autoriteiten op die manier onopgemerkt het land zou kunnen verlaten. Voorgaande

vaststellingen doen dan ook verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en ondermijnen verder uw vrees ten opzichte van de Angolese autoriteiten. **Dat u heeft nagelaten om doorheen de ganse procedure alle elementen ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen en u leugenachtige verklaringen aflegde betreffende de omstandigheden van uw vertrek uit Angola en uw reis naar België, doet op ernstige wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien verzaakt u aan uw plicht tot medewerking, aangezien het CGVS in de onmogelijkheid gesteld wordt een zicht te krijgen op uw werkelijke situatie.**

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke waarde van een waarschijnlijk, coherent en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. De door u voorgelegde lidkaarten bewijzen op zich niet dat u politiek actief was. De 'Cedula Pessoal', uw geboorteakte, uw rijbewijs en uw identiteitskaart tonen hoogstens aan dat u Angolees bent, wat door het CGVS niet meteen in twijfel getrokken wordt. De geboorteaktes van uw kinderen en uw echtgenote en het "document van verantwoordelijkheid van het koppel" houden geen verband met uw persoon of met uw problemen. Wat de foto's die u voorlegt betreft, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U kan er overigens ook weinig over vertellen. Van de affiches die u voorlegt, verklaart u zelf dat ze geen link meer hebben met u (NPO, p. 14). De door u voorgelegde kranten en krantenartikelen mogen dan wel betrekking hebben op iemand met dezelfde naam, maar vormen geen bewijs dat de er in aangehaalde feiten waarachtig zijn. De artikels gaan niet gepaard met geloofwaardige verklaringen uwentwege. Bovendien – en in ondergeschikte orde, er kunnen op basis van uw ongeloofwaardige verklaringen namelijk al ernstige vragen gesteld worden bij de waarachtigheid van de inhoud van de neergelegde artikelen – blijkt uit beschikbare informatie (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier, nr. 4) dat geprinte artikels in Angola vaak het resultaat zijn van omkoping. Hoewel deze bron dateert uit 2006, is de kans klein dat de situatie drastisch veranderd is sindsdien, zeker aangezien corruptie in het algemeen, zowel in het bedrijfsleven als bij de overheid, nog steeds wijdverspreid is (zie algemene corruptie index en index bedrijfsleven, toegevoegd aan administratief dossier, nr. 5 & 6).

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u uw vrees ten aanzien van de Angolese autoriteiten hoegenaamd niet aannemelijk weet te maken. Ten eerste heeft u zo lang gewacht om u te beroepen op internationale bescherming in Europa/België dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. Daarnaast zijn uw verklaringen over uw beweerd politiek activisme in uw thuisland allesbehalve overtuigend. Tenslotte kon u zonder enig probleem het land verlaten met uw eigen paspoort.

De door u bezorgde opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Ze houden namelijk geen verband met uw eigen motivatie voor uw beweerd politiek activisme en hebben voornamelijk betrekking op aanvullingen of correcties van namen of data. Ook het feit dat u aanhaalt dat de vertaler volgens u een "Braziliaans Portugees was uit Brazilië" en dat u daarom veel fouten heeft opgemerkt, verandert niks aan bovenstaande vaststellingen. U gaf immers zowel aan het begin als op het einde van het persoonlijk onderhoud aan de tolk goed te begrijpen (NPO, p. 2 en p. 22).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van *“de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1989, nr. 26633) en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*.

Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing onvoldoende getuigt van een belangenafweging. Hij herhaalt en benadrukt elementen van zijn vluchtrelaas, waarbij hij aangeeft dat zijn verklaringen wel degelijk coherent en plausibel zijn en dat deze – tezamen met de overgemaakte bewijsstukken – wel degelijk aantonen dat hij zijn herkomstland diende te ontvluchten vanwege de door hem aangehaalde vluchtmotieven. Verzoeker geeft verder aan dat hij mogelijks lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, ten gevolge van de zeer traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt, waardoor het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden.

Verder haalt verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder meer heeft geoordeeld dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl verzoeker op geen enkele bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen en derhalve bij zijn terugkeer een vogel voor de kat is.

Verzoeker voert in een tweede middel nog een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *“fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”*.

Verzoeker herhaalt opnieuw dat de bestreden beslissing niet getuigt van een passende belangenafweging. Hij benadrukt dat uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Angola op grote schaal worden geschonden en hij geeft een opsomming van de voornaamste schendingen van mensenrechten.

Verzoeker geeft aan dat een gedwongen terugkeer naar Angola een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift krantenartikelen en foto's toe.

3. Aanvullende nota's

Verzoeker heeft ter terechtzitting, op 31 augustus 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt, waarbij hij een originele lidkaart neerlegt, evenals twee attesten opgesteld in het Portugees en enkele foto's.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM *juncto* artikel 14 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker niet de minste toelichting geven op welke manier hij deze artikelen geschonden acht. Dit middelonderdeel mist derhalve de vereiste precisering. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5. Wat betreft de (eventuele) bijzonder procedurele noden, kan worden vastgesteld dat verzoeker de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing niet weerlegt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde vast dat *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* Door thans in zijn verzoekschrift op vage wijze te stellen dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, waardoor hij bepaalde feiten bewust heeft verdrongen en het bijzonder moeilijk is geworden om een coherent verhaal op te maken, brengt verzoeker deze beoordeling niet aan het wankelen. Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift geen enkel medisch stuk bij, ter ondersteuning van zijn eigen oordeel dat hij *“vermoedelijk lijdt aan posttraumatische stressstoornis”*. Het veeleer algemeen en ongestaafde betoog in het verzoekschrift, kan er niet toe leiden dat alsnog het bestaan van bijzondere procedurele noden moeten worden weerhouden. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing als dusdanig ook niet heeft opgemerkt dat verzoeker een *“verwarde indruk”* zou hebben nagelaten.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn herkomstland te worden vermoord door de geheime diensten van de staat, wegens zijn politieke activiteiten en deelname als activist aan een manifestatie op 15-16 oktober 2019. Voor de verdere samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

5.1.2. Ter staving van zijn vluchtrelaas heeft verzoeker volgende documenten voorgelegd: een originele identiteitskaart; een origineel rijbewijs; kopieën van geboorteakten van verzoeker, zijn echtgenote en kinderen; een kopie van een bewijs van samenwonen tussen verzoeker en zijn echtgenote; een originele lidkaart van UNITA op naam van verzoeker; een originele activistenkaart op naam van verzoeker; kopieën van affiches van manifestaties; kopieën van foto's van manifestaties; een kopie van een opsporingsbericht van verzoeker in een krant; kopieën van krantenartikelen en twee originele volledige kranten. In

tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd over de neergelegde stukken.

Bij zijn verzoekschrift voegt hij opnieuw kopieën van krantenartikelen bij, evenals kopieën van affiches van manifestaties en kopieën van foto's.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog twee attesten voor, opgesteld in het Portugees, evenals foto's van een persoon genaamd A.D.

5.1.3. Wat betreft de identiteitskaart, het rijbewijs, de geboorteakten en het bewijs van samenwonen, wijst de Raad erop dat deze documenten enkel de identiteit van verzoeker en zijn gezinssamenstelling aantonen. Deze elementen staan niet ter discussie.

5.1.4. Wat betreft de lidkaart van UNITA en de activistenkaart, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeker *“niet eens duidelijk kan uitleggen hoe u deze documenten aangevraagd en verkregen zou hebben”*. Uit een lezing van het rechtsplegingsdossier, blijkt dat verzoeker bijzonder weinig informatie kon verstrekken over deze kaarten en hoe hij deze in zijn bezit heeft gekregen. Wat betreft de activistenkaart, stelde de commissaris-generaal ook terecht dat: *“Hier spreken uw verklaringen de inhoud van de kaart en ook uw eerdere verklaringen tegen. U verklaart dat de kaart “buiten de politieke partij is” (NPO, p. 14), terwijl de kaart “UNITA” vermeldt.”*. Dat verzoeker er niet in slaagt duidelijke en coherente verklaringen af te leggen omtrent de lidkaarten die hij zelf voorlegt, relativeert de bewijskracht van deze stukken. Alleszins, zelfs aangenomen dat de lidkaarten authentiek zijn, stelde de commissaris-generaal terecht dat het louter hebben van een lidkaart *an sich* nog niet aantoonde dat verzoeker dermate politiek actief is, dat hij hierdoor onder de negatieve aandacht van de Angolese autoriteiten zou staan. Het louter in het bezit zijn van een kaart toont op zich nog geen doorgedreven politiek activisme aan.

5.1.5. Met betrekking tot de affiches, kan de Raad enkel beamen dat verzoeker zelf uitdrukkelijk heeft verklaard dat deze geen betrekking hebben op zijn eigen persoon. Verzoeker volhardt in de relevantie van de krantenartikelen en de foto's, doch de Raad merkt op dat privéfoto's niet toelaten kennis te nemen van de context waarin deze zijn gemaakt en dat deze het product van inscenering van locatie en omstandigheden kunnen betreffen. Aan dergelijke foto's kan derhalve slechts zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar hij stelt dat de vermelding van verzoekers naam in de krantenartikelen ook nog niet inhoudt dat de daarin weergegeven feiten waarachtig zijn. De Raad wijst erop dat verzoeker niets inbrengt tegen de overweging in de bestreden beslissing dat uit *“de beschikbare informatie (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier, nr. 4) [blijkt] dat geprinte artikels in Angola vaak het resultaat zijn van omkoping. Hoewel deze bron dateert uit 2006, is de kans klein dat de situatie drastisch veranderd is sindsdien, zeker aangezien corruptie in het algemeen, zowel in het bedrijfsleven als bij de overheid, nog steeds wijdverspreid is (zie algemene corruptie index en index bedrijfsleven, toegevoegd aan administratief dossier, nr. 5 & 6)”*. Verzoeker brengt zo geen objectieve landeninformatie aan, die deze beoordeling doorprikt. De Raad wijst er bovendien op dat de krantenartikelen die verzoeker heeft overgemaakt bij het CGVS, evenals de krantenartikelen die verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt, in weerwil van het gestelde in artikel 8, eerste lid van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet zijn vergezeld van een officiële vertaling in één van de landstalen. De krantenartikelen zijn opgesteld in het Portugees, waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud hiervan. Hetzelfde geldt voor de attesten, die verzoeker ter terechtzitting heeft neergelegd en waarvan hij stelt dat deze het bewijs zouden vormen van het verderzetten van zijn activisme in België. Verzoeker kan er zich, in het licht hiervan, in zijn verzoekschrift niet toe beperken louter te stellen dat uit de krantenartikelen blijkt dat hij wel degelijk een gezocht actief lid van UNITA is. De overtuiging van verzoeker dat een simpele raadpleging op internet, bij ingave van zijn naam, tal van hits oplevert, met zijn foto en filmpjes bij nieuwskanalen, volstaat niet. Indien er nog meerdere foto's en internetfilmpjes van verzoeker voorhanden zijn, stond het hem vrij deze over te maken of consulteerbare weblinks in zijn verzoekschrift op te nemen. De Raad oordeelt evenwel enkel op basis van de effectief door verzoeker overgemaakte stukken, waaromtrent hierboven reeds werd uiteengezet waarom deze slechts beperkte bewijswaarde hebben.

5.1.6. Hoewel verzoeker zich aldus wel enigszins heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden

gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.1.7. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) bij, dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de geheime diensten van de staat wegens verzoekers politieke activiteiten, omdat:

(a) verzoeker verbleef reeds drie maanden in Portugal, zonder aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, waarbij de verklaring dat verzoeker zich er niet veilig voelde omdat “*Portugal en Angola, het is hetzelfde land*” niet kan overtuigen, gelet op de onafhankelijkheid sinds 1975;

(b) er is sprake van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen omtrent verzoekers lidmaatschap bij UNITA, met name:

- verzoeker kan algemene informatie verstrekken over de politieke situatie in Angola – wat op te zoeken en in te studeren valt – maar blijft hangen in oppervlakkige verklaringen over zijn precieze lidmaatschap bij UNITA en zijn politieke activiteiten;

- verzoeker blijft in gebreke om concreet uiteen te zetten waarom hij en hoe hij lid werd bij UNITA, waarbij hij blijft steken in een niet-gespecificeerde uiteenzetting over de visie van de partij;

- verzoeker haalt de moord op een partijlid, L.V., aan als reden waarom hij van de partij PDP-ANA is overgestapt naar de UNITA, doch uit beschikbare informatie blijkt dat voormelde L.V. reeds in 2004 werd vermoord, zijnde zes jaar voor de partijwissel van verzoeker;

- verzoeker stelt dat de MPLA het congres waarin Costa Júnior werd verkozen als voorzitter van UNITA, heeft geannuleerd, terwijl uit beschikbare informatie blijkt dat het een groep UNITA-militanten waren die naar het Grondwettelijk Hof waren gestapt om de verkiezing aan te vechten;

(c) er is sprake van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen omtrent verzoekers politieke activiteiten binnen UNITA, met name:

- verzoeker kan niet duidelijk verklaren wat zijn rol binnen de partij, die hij benoemt als “civiele mobilisator”, precies inhield, noch hoe hij in deze rol terecht kwam;

- verzoeker beperkt zich ertoe te verwijzen naar zijn deelname aan “een grote manifestatie” en het laatste congres van november 2019;

- verzoeker kan niet uitleggen hoe hij zijn lidkaart van UNITA heeft verkregen, waarbij bovendien tegenstrijdigheid bestaat tussen het tijdstip van het lidmaatschap, waar verzoeker verklaart dat hij in 2012 lid werd en eerder verklaarde reeds lid te zijn sinds 2010;

- verzoeker kan niet duidelijk uitleggen wat het activist-zijn inhoudt, noch hoe hij de activistenkaart heeft verkregen;

- er is sprake van een tegenstrijdigheid tussen de verklaring van verzoeker omtrent zijn activiteiten als activist – met name dat dit buiten de politieke partij is – en de activistenlidkaart zelf, dewelke UNITA vermeldt;

- verzoeker legt tegenstrijdige informatie af omtrent de organisatie van de manifestatie van oktober 2019, waar hij eerst stelt dat hijzelf de organisator was, doch later aangeeft dat dit een zekere A.D. was;

- verzoeker kan niet duidelijk uitleggen hoe hij op de hoogte was dat de manifestatie zou plaatsvinden, terwijl uit beschikbare informatie blijkt dat deze reeds in september 2019 werd aangekondigd in een persconferentie;

- verzoekers naam komt nergens voor in de krantenartikelen over de manifestatie, dewelke vermelden dat de manifestatie werd georganiseerd door de “Movimento Revolucionário”;

- verzoekers weergave van het verloop van de manifestatie strookt – muv. het aantal deelnemers die werden opgepakt – niet met de beschikbare informatie hierover, met name wat betreft de duurtijd, de vraag of de manifestanten tot aan het parlement zijn geraakt, het aantal deelnemers en de wijze waarop zij door de politie zijn verdreven;

- het is niet aannemelijk dat verzoeker nog een publieke verschijning op het congres in november 2019 zou maken, wanneer hij reeds een maand ondergedoken leeft wegens een vrees voor de autoriteiten;

(d) er is sprake van onaannemelijke verklaringen met betrekking tot de vlucht uit Angola, met name zou verzoeker een man hebben gecontacteerd en hebben betaald om zijn hele reis te organiseren. Verzoeker geeft aan dat hij enkel naar de ambassade moest om zijn vingerafdrukken te geven, maar kan zich niet herinneren welke vragen men hem stelde op de ambassade of welke reden hij heeft opgegeven voor zijn

reis naar Portugal, waarbij het niet aannemelijk is dat een persoon die gezocht wordt door de autoriteiten op die manier onopgemerkt het land zou kunnen verlaten.

5.1.8. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

5.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.10. Waar verzoeker benadrukt dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, waardoor hij niet in staat was een coherent verhaal te vertellen en waarbij hij vermoedelijk lijdt aan posttraumatisch stresssyndroom, wijst de Raad erop dat elk persoonlijk onderhoud stress en emoties met zich meebrengt en de *protection officer* houdt hiermee rekening, maar *in casu* zijn er geen gegevens voorhanden dat er sprake was van zodanige emoties dat deze verzoeker verhinderd hebben coherente, nauwkeurige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo benadrukt de Raad ook dat verzoeker bij de vragenlijst inzake de bijzondere procedurele noden ontkennend heeft geantwoord op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie AD, “vragenlijst procedure noden”, vraag 1). Verzoeker heeft ook nergens in de loop van de procedure melding gemaakt van het gegeven dat hij zodanig gestresseerd zou zijn of mentale problemen zou hebben, dat dit hem zou verhinderen om coherente en concrete verklaringen af te leggen. Er liggen dan ook geen gegevens voor, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker een specificiteit bestond, die de commissaris-generaal ertoe noopte om een bijzondere vraagstelling te hanteren. Er liggen zo ook geen medische stukken voor, zodat verzoekers medische problematiek beperkt blijkt tot een ongestaafde zelfdiagnose. De Raad wijst er ook op dat verzoeker ter terechtzitting uitvoerig het woord heeft genomen, waarbij hij geenszins de indruk gaf dat hij zich niet meer goed kon uitdrukken of een verwarde indruk naliet.

5.1.11. Verzoeker herhaalt zijn overtuiging dat hij zich niet veilig voelde in Portugal, wegens het koloniale verleden, en dat hij om deze reden geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend aldaar. Het louter herhalen van deze overtuiging, volstaat evenwel niet om de pertinente overweging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen. Verzoeker kan er niet aan voorbijgaan dat Angola sinds 1975 onafhankelijk is. Dat er sprake is van een koloniaal verleden en dat veel Angolezen in Portugal verblijven, maakt nog niet dat verzoeker niet veilig zou kunnen vertoeven in Portugal. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de macht van de Angolese autoriteiten zo ver zou reiken, dat zij in staat zouden zijn om verzoeker in Portugal te identificeren én hem ook daadwerkelijk zouden kunnen viseren en belagen. De Raad wijst er ook op dat verzoeker er zelf voor heeft geopteerd om een visum aan te vragen bij de Portugese diplomatieke diensten. Indien verzoeker meent dat Portugal geen veilige bestemming voor hem uitmaakt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker ervoor zou hebben geopteerd om te trachten een visum te bekomen bij een andere lidstaat. In de gegeven omstandigheden, stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook terecht vast dat het gebrek aan het indienen van verzoek om internationale bescherming in Portugal – ondanks een verblijf van drie maanden aldaar – afbreuk doet aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging. Van iemand die op de vlucht is wegens een vrees voor zijn leven, kan immers worden verwacht dat hij zo snel mogelijk stappen zou ondernemen om zijn verblijf op duurzame wijze zou regelen, zich hierbij baserend op de nood voor bescherming. De commissaris-generaal heeft hierbij bovendien ook terecht gesteld dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker – die wordt gezocht door de Angolese autoriteiten – probleemloos het land kon verlaten. De Raad beaamt dat het allerm minst geloofwaardig is dat verzoeker, die stelt vervolging te vrezen van de Angolese autoriteiten, enerzijds het risico zou nemen zich binnen handbereik van deze autoriteiten te plaatsen en anderzijds probleemloos de grenscontroles kon passeren, gebruik makend van zijn eigen documenten.

5.1.12. Waar verzoeker tracht zijn oppervlakkige kennis omtrent de UNITA en de rol die hij binnen deze partij speelde te remediëren, kan dit betoog de gedane beoordeling niet aan het wankelen brengen. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker nergens wordt verweten dat hij geen kennis heeft van UNITA. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, blijkt dat verzoeker wel degelijk een basiskennis heeft van het algemene politieke landschap, doch dat dit niet verder gaat dan veeleer algemene informatie, die gemakkelijk kan worden opgezocht en ingestudeerd. Verzoeker volhardt in zijn lidmaatschap, maar de

Raad kan alleen vaststellen dat zijn uiteenzetting in het verzoekschrift nog steeds oppervlakkig is. Dat verzoekers visie zou evolueren met zijn leeftijd en dat hij verandering wenste teweeg te brengen, getuigt nog steeds niet van een doorleefd politiek activisme. Verzoeker herhaalt dat hij overschakelde naar UNITA, na de moord op L.V., doch hij betwist niet dat uit de beschikbare informatie blijkt dat laatstgenoemde reeds in 2004 werd vermoord (zie mapje "landeninformatie", stuk 1 en 2). Wanneer verzoeker deze gebeurtenis zelf aanduidt als de reden waarom hij overschakelde naar UNITA (zie NPO, p. 6) wijst de commissaris-generaal terecht op het gegeven dat er zes jaar is verstreken tussen de moord en de overschakeling. Verzoeker gaat niet in op deze pertinente overweging, laat staan dat hij hiervoor een aannemelijke verklaring kan bieden. Ook zijn stelling dat hij op geen enkel moment daadwerkelijk politicus was, kan de gedane beoordeling niet ombuigen. Wanneer verzoeker voorhoudt dat hij een zodanig actief praktiserend lid van UNITA was, dat hij hierdoor daadwerkelijk een vrees voor vervolging door de autoriteiten koestert, mag worden verwacht dat verzoeker concrete en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over deze partij en diens activiteiten, evenals over zijn concrete rol binnen deze partij. Noch tijdens zijn gehoor, noch bij zijn verzoekschrift heeft verzoeker evenwel dergelijke gedetailleerde verklaringen verschaft.

5.1.13. De Raad wijst verder op de volgende pertinente overwegingen van de commissaris-generaal: *"U verklaart immers, zonder dat u uw politiek activisme en het belang van uw rol binnen de partij kan aantonen, dat u een vredevolle manifestatie zou hebben georganiseerd op 15-16 oktober 2019 tijdens de jaarlijkse toespraak van de president (NPO, p. 16). Aangezien u uw beweerde sympathie en activiteiten voor UNITA niet aannemelijk heeft weten maken, kan eveneens geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die hier het gevolg van zouden zijn geweest. In het licht van uw eerdere verklaringen is het al niet aannemelijk dat u de organisator van de manifestatie was – u spreekt dat zelf later ook tegen door te stellen dat een zekere A.D. de organisator was (NPO, p. 17). U kan ook niet duidelijk uitleggen hoe u op de hoogte was dat de manifestatie zou plaatsvinden, terwijl uit beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) blijkt dat deze reeds in september 2019 tijdens een persconferentie werd aangekondigd. Bovendien komt uw naam nergens voor in krantenartikels die over deze manifestatie gaan en vermelden deze dat de manifestatie werd georganiseerd door de 'Movimento Revolucionário' (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Uit die artikels blijkt bovendien dat de manifestatie enkel plaatsvond op 15 oktober 2019, en niet op twee dagen zoals u beweert. Ook uw verklaring dat jullie de 15e tot aan het parlement kwamen en dat er de 16e een blokkade door de politie was (NPO, p. 16), stemt niet overeen met de beschikbare informatie. Hetzelfde geldt voor de beweringen dat er "heel veel jonge mensen", "meer dan 100 mensen" aanwezig waren en dat de politie gas gebruikte tegen de burgers. Uit de informatie blijkt namelijk dat er slechts een twintigtal activisten aanwezig waren, die bovendien nog voor aanvang van de manifestatie door de politie met stokken uit elkaar gedreven werden en bijgevolg hun bestemming voor het parlement niet bereikten (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Uw enige correcte verklaring is dat er 18 mensen werden opgepakt. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het door u beweerd politiek activisme in uw land van herkomst, noch aan uw aanwezigheid op de manifestatie van 15 oktober 2019, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde persoonlijke problemen die hieruit voort zouden zijn gevloeid. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u hierdoor zou moeten hebben onderduiken of bedreigd of gezocht zou worden door de autoriteiten. Hierbij kan bovendien ook worden opgemerkt dat als u werkelijk de autoriteiten gevreesd zou hebben, het niet geloofwaardig is dat u nog een maand ondergedoken gebleven zou zijn om dan nog een publieke verschijning te maken op het congres in november 2019 waar u nog bij wou zijn".*

Door louter te stellen dat de manifestatie bedoeld was om twee dagen plaats te vinden, doch dat uiteindelijk slechts één dag doorgang vond, brengt hij de gedane vaststellingen niet aan het wankelen. Ook de thans verschaftte verklaring dat hij niet de organisator van de manifestatie was, doch zich wel tussen de leiders bevond, kan de gedane vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt wel degelijk dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij de organisator was (*"ik organiseerde een vredevolle manifestatie"*, zie NPO, p. 16).

5.1.14. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.15. Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat: *"Dat uit uniforme informatie immers blijkt dat de mensenrechten van in Angola op grote schaal worden geschonden; Dat de belangrijkste schendingen van de mensenrechten als volgt zijn: officiële corruptie en straffeloosheid ; beperkingen op de vrijheid van vergadering, vereniging, meningsuiting en pers; en wrede en buitensporige straffen,*

waaronder gemelde gevallen van marteling en mishandeling alsmede moordpartijen door de politie en andere veiligheidsdiensten personeel andere schendingen van de mensenrechten inbegrepen: hard en potentieel levensbedreigende omstandigheden in de gevangenis; willekeurige arrestatie en detentie; langdurige voorlopige hechtenis; straffeloosheid voor mensenrechtenschenders; gebrek aan rechtsgang en gerechtelijke inefficiëntie; inbreuken op de privacyrechten van burgers en gedwongen uitzettingen zonder compensatie; beperkingen voor niet-gouvernementele organisaties; discriminatie en geweld tegen vrouwen; misbruik van kinderen; mensenhandel; discriminatie van personen met een handicap, inheemse volkeren en personen met hiv/aids; beperkingen op de rechten van werknemers; en dwangarbeid”, wijst de Raad erop dat het louter verwijzen naar algemene informatie – die bovendien niet onderbouwd wordt door objectieve landeninformatie – waaruit zou blijken dat de mensenrechten in Angola op grote schaal worden geschonden niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

5.1.16. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

5.2.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In het administratief dossier bevinden zich evenmin redenen om aan te nemen dat dit zo zou zijn.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES